కనపడని మనిషి

"మన కేవూరండీ?"

చదువుతూన్న సినిమా పత్రిక మడిచి తలెత్తి చూశాడు ప్రకాశరావు. ఎదురుగా బల్లమీద కూర్చున్న ముసలాయన్ని వోసారి చూసి, తనను కాదన్నట్లే మళ్లీ పత్రిక తెరచి, ముఖానికి అడ్డం పెట్టుకొన్నాడు ప్రకాశరావు.

"మన కేవూరండీ?" మళ్ళీ అదే ప్రశ్న.

ప్రకాశరావుకు ముసలాడి ప్రశ్నకు చికాకు వేసింది.

వెధవ ప్రశ్నా వీడూనూ? ఏం ప్రశ్న! "మన కేవూరండీ?" అట! 'మనం' అంటే తనదీ వాదీ అనా? అందులో మర్యాదలు కూడాను. ఎవ డేవూరువాతే యీయన కెందుకో?—

అనుకొంటూ ప్రకాశరావు ముసలాడి ముఖంలోకి చూసి "నన్నేనా?" అన్నాడు. తననే అడుగుతున్నాడనేది తెలిసినా అతనికి అలా అడగ బుద్ధేసింది.

"అవునబ్బాయ్! ఏవూరుమనది!" ఈసారి ముసలాయన ముఖంలోకి చిరునవ్వూ కంఠంలోకి ఆప్యాయతా తెచ్చిపెట్టుకొన్నాడు.

'మీరూ' లోనుంచి 'అబ్బాయ్' లోకి వచ్చాడు. అదీ చొరవంటే! అబ్బ నిజంగా యీ ముసల్నాళ్లు -'

"గుంటూరు!" అనేశాడు ప్రకాశరావు ముక్తసరిగా. అంతకంటే ఎక్కువ మాట్లాడితే ముత్యాలు రాలతాయేమో? ముసలాడు ఏరుకోవడం మొదలుపెడితే -!

"ఆఁ! అంటే స్వగ్రామం గుంటూరేనా?" సాగదీస్తో అన్నాడు ముసలాడు. జేబులో పొడుం డబ్బీ బయటికితీసి మూత తెరిచాడు.

"ఆఁ! గుంటూరుదగ్గరేండి!" అన్నాడు ప్రకాశరావు ముభావంగా; అబద్ధాలాడాల్సిన ఖర్మ తనకేంపట్టింది మరి.

ముసలాయన పొడుం గట్టిగాపీల్చి - "చేబ్రోలా?" అన్నాడు. ముక్కూ, కళ్లూ ఎర్రబడ్డాయి బయటికిరావాల్సిన తుమ్ము లోపలకిపోయివుంటుంది మరి!

"కాదు! కొండూరు!" అప్రయత్నంగా అనేశాడు ప్రకాశరావు. ఫుటిక్కిన నోరు జారిచెప్పానే అనుకొన్నాడు తర్వాత.

"ఓహో! అలాగా? మీ ఇంటిపేరో?" అన్నాడు ముసలాయన ప్రకాశరావుకు దగ్గరగా జరిగి.

ముసలాడు పెంకివాడులా వున్నాడు. వదిలేట్టులేడు ఓ విధాన! అయినా తనకేం పోయింది, ముసలాయన అడిగింది సమాధానం చెప్తేను. బండి వచ్చేదాకా తనకూ కొంత కాలక్షేపం జరుగుతుంది కదా? వెధవ సినిమా పత్రిక తరవాత చదువుకో కూడదూ?—పుస్తకం మడిచి భద్రంగా చేత్తో పట్టుకొని ముసలాయనకేసి ఎగాదిగా చూశాడు.

"ఇంటిపేరు ఏమన్నారూ?" ముక్కు దులుపుకొంటూ సంభాషణ కొనసాగించాడు ముసలాయన.

ఇంటిపేరు ఏమన్నారూ, అంటాడేం? తనేమో చెప్పండే! ముసలాడు అఖండుడులా వున్నాడు? అవలిస్తే పేగులు లెక్కపెట్టేవాళ్లుంటారంటారు. కాని ముసలాడు పేగులు తోడేసేట్టున్నాడు—"....."

"సరి సరి! అట్లా చెప్పు!" ఎందుకో ముసలాడికి అంత సంతోషం!

"నాన్న పేరో?"

అరగంట యక్స్‌ప్రెస్ లేటవడంవల్ల, అర్ధరూపాయి పెట్టి ఫిలిం మాగజైన్ కొన్నాడు. వెయిటింగ్ రూంలో కూర్చుని చూసుకుందామంటే ప్రాప్తం లేకపోయె! ముసలాడు తన్ను చెరపట్టాడు! ఇంకా నయం బండిలో తగిలాడుకాదు. కొంపతీసి ముసలాడుకూడా ఎలూరే పోతున్నాడేమో? చస్తే అతడెక్కిన పెట్టె ఎక్క కూడదు -'

"ఏవిటోయ్! ఆలోచిస్తోన్నావ్? నాన్న పేరు గుర్తుకు రావటంలేదా?" పళ్ళన్నీ బయటపెట్టి నవ్వుతూ అన్నాడు ముసలాయన. ముఖంచూస్తే వున్నంత వయసు ఆయన గట్టిపలువరసచూస్తే వున్నట్టు అనిపించదు. "..."

"ఇంకేం! అట్లా చెప్పవేం!"లా పాయింట్ తీసి చెప్తున్నవాడిలా ముఖం పెట్టి అన్నాడు ముసలాడు.

బండి వచ్చేదాకా - ఇంకా యిరవై, యిరవైఐదు నిముషాలు యీ ముసలాడి గోడతో పడాల్సిందేనా? వెయిటింగ్‌రూంలో కొచ్చినవాడు తన మానాన్ని తను కూర్చుని చావకూడదూ? అంతగా తోచకపోతే ఏ గంటల పంచాంగమో, కుశల కుచ్చమ్మ కథల పుస్తకమో రైల్లో అమ్మేవాళ్ళదగ్గర కొనుక్కొని చూసుకుంటూ కూర్చోకూడదూ? అదీ ఇదీ కాకపోతే వుంకో అర్ధణా పొడుం ఎక్కువగా తెచ్చుకొని పీల్చుకొని ఏడిస్తే పోదూ?

అయినా పాపం యీ ముసలాడిమీద తన కెందుకూ ఇంత మంట? ఏదో అడుగుతుంటారు. తనలాటి చదువుకొన్నవాడు అలాగేనా సమాధానాలు చెప్పాల్సింది!— ప్రకాశరావు ఆలోచన పచ్చిక బయలుమీది కాలి బాటలా మృదువుగా సాగింది.

ముసలాయనమీద కొంచెం సానుభూతి ప్రయత్నం మీద తెచ్చిపెట్టుకొన్నాడు

"గుంటూరన్నావ్ ముందు! గుంటూర్లో చదువుకుంటున్నావా? నాయనా?" అన్నాడు ముసలాయన. బల్లపక్కన తన గుడ్డలసంచి వున్నదో లేదోనని వోసారి వెదికి చూసుకొన్నాడు.

"అవునండీ! గుంటూర్లో నే బి. యె. చదివాను. మొన్న మార్చిలో గ్రూపుపోయింది!"

"సంతోషం నాయనా! సంతోషం!" అన్నాడు ముసలాయన.

ప్రకాశరావుకు మళ్ళీ కాలింది! తను గ్రూపులో తప్పటం యీ ముసలాడికి సంతోషమా? పైగా ఆమాటముఖానే అనేస్తాడూ?

మీ నాన్న అదృష్టవంతుడు! కాదా మరి! స్ఫురద్రూపివి; బి. య్యే. పరీక్ష పాసయినావు. తెలివికలవాడివి మర్యాదా మన్నన తెలిసినవాడివి! నిజం చెప్తున్నాను - నువ్వేమీ అనుకోకుండా వుంటేను! ఇంత మంది కుర్రాళ్లను చూశానుగాని నీముఖంలో వున్న తేజస్సు నే నెవర్లోనూ చూడలేదు!" అంటూ ముసలాయన పొడుండబ్బీలోంచి

కొంత పొడుం తీసి మునివేళ్ళతో పట్టుకొన్నాడు.

ప్రకాశరావు హృదయం డన్‌లప్ ట్యూబులోకి గాలికొట్టినట్టు ఉబికింది. పాపం ముసలాయన మంచివాడే! కొందరు ఆప్యాయతతో అవీ ఇవీ అడుగుతారు. అంతే.

"ఇంతకీ మీ పేరేమిటో చెప్పారు కారు!" అన్నాడు ప్రకాశరావు వీలైనంత మర్యాద కనపరుస్తో.

"శేషయ్య! మాది గోదావరి జిల్లా!" అంటూ ముసలాయన ముక్కుల్లోకి పొడుం దట్టించాడు.

"ఓహో! అలాగా—" ప్రకాశరావు మాట పూర్తి కాకుండానే శేషయ్య అందుకొన్నాడు. "వెధవ సరుకు! మళ్ళీ తులం నాలుగణాలు తీసుకొన్నాడు! చేబోలువని చెప్పి చేకూరు పొడుం యిచ్చాడు! వట్టి నాసిరకం! అన్నట్టు మర్చిపోయాను అడగడం! ఎంతమంది మీరు అన్నదమ్ములూ?"

"లేరండీ! నేనొక్కణ్నే!"

"చెల్లెళ్ళూ అక్కలూ ఎవరూ లేరా?" అన్నాడు శేషయ్య.

దూత్! యీ ముసలాడికి ఇదో పెద్ద జబ్బులావుంది! సాగదీసి సాగదీసి అడుగుతాడు. "ఇంకెవరూ లేరండీ నేనొక్కణ్ణే!"

"అయితేనేం? రత్నంలాంటివాడివి! నక్షత్రాలు ఎన్నుంటే ఏం? ఒక్క ముత్యం చాలదూ?" మీ తల్లిదండ్రులు అదృష్టవంతులు! ఏ జన్మలోనో పుణ్యం చేసుకొన్నారు!" కళ్ళు అరమోడ్పులు వేసి అన్నాడు శేషయ్య.

శేషయ్య సగం మూసినకళ్ళూ, ముఖమూ చూస్తుంటే ప్రకాశరావుకు ఆలోచన ముందుకు సాగలేదు. "ఆస్తిపాస్తులు ఏమాత్రం" శేషయ్య ముఖమంతా కళ్ళు చేసుకొని ఏదో ఆనందకరమైన విషయాన్ని వినపోతున్నవాడిలా, అడిగాడు

అమ్మ ముసలాడా! ఎంత తెలివిగా సంభాషణ లాక్కొస్తున్నాడూ! తనను గురించి శేషయ్య దేన్ని తెలుసుకోగోరుతున్నాడో ప్రకాశరావుకు అర్థమైంది ఆ అడిగేది సూటిగా అడగకూడదూ? అన్నీ జిత్తులు!

ఏ ఊరూ?

ఎవరబ్బాయివి?

అన్నదమ్ములెంతమందీ?

ఆస్తిపాస్తులేమాత్రం?

ఆ తర్వాత ప్రశ్న తనకు తెలియదూ?

ప్రకాశరావుకు ఒళ్ళుమండి—"నాకింకా పెళ్ళి కాలేదు లెండి!" అన్నాడు. ఆ పెన ఏమనుకుంటావో అడుగు అన్నట్టు ముఖం పెట్టి చూస్తున్నాడు.

శేషయ్య గుండెల్లో బాణం నాటినట్టయి బాధపడ్డాడు. వదనంలో విషాదరేఖలు అలరించాయి. కొద్ది క్షణాలు అయ్యాక మెల్లగా జాలిగా చూస్తో అన్నాడు—

ఏదో "అడిగాను! పెద్దవాణ్ని! తప్పు పట్టించుకోకు నాయనా! నిన్ను చూస్తే నా కేదో ప్రాణం లేచివచ్చినట్టుండి అడిగాను!"

శేషయ్య ముఖం చూస్తుంటే ప్రకాశరావుకు జాలి కలిగింది. పాపం! అనవసరంగా బాధపెట్టానే అనుకున్నాడు.

శేషయ్యకు పెళ్ళీడుకొచ్చిన పిల్ల వుందేమో! ఏవేవో ఆశలతో అడిగివుంటాడు. తను సవ్యంగా సమాధానం చెప్తే ఏంపోయింది? అంతమాత్రం చేత యీ ముసలాడికూతుర్ని తను చేసుకోపోయాడా ఏమిటి?

"నా చిన్నప్పుడు - " –

శేషయ్యగొంతు ప్రకాశరావు ఊహాలను చిందరవందర చేసింది.

ఒకసారి సకిలించి గొంతు సవరించుకొని శేషయ్య మొదలుపెట్టాడు -

"నా చిన్నప్పుడెప్పుడో వోసారి మా నాన్నగారితో కలసి మీవూరు వచ్చాను. మీ తాత - ధర్మదాత - దానకర్ణుడూ అని పేరు ఆయన్ని అప్పుడు చూశాను. మీ తాతగారు కట్టించిన దేవాలయం, ధర్మసత్రవునూ గురించి మా తండ్రిగారు చనిపోయేంతవరకూ చెప్తూ వుండేవారు. ఆయన చేతికి ఎముక లేదట! 'దేహి' అన్నవాడికి లేదనలేదట!"

ప్రకాశరావు హృదయం కవ్వం పెట్టి చిలికినట్టుగా అయింది! మనసు వెన్నముద్దలా అయిపోయి అన్నాడు -

"శేషయ్యగారూ! అసలు మీదేవూరు?"

"పెదపాడు! ఏలూరుదిగి నాలుగు మైళ్ళు పోవాలి!"

"ఐతే యక్స్‌ప్రెస్‌లో కేవచ్చి ఏలూరులో దిగుతారన్నమాట! మీరేం చేస్తుంటారేమిటేం?"

"ఏమో నాయనా! నా జీవితం అంతా ఇలా ఐపోయింది! మాదీ ఒకప్పుడు బాగా బతికిన కుటుంబమే! ఇప్పుడంతా చితికిపోయాను. దమ్మిడీ వచ్చే మార్గం లేదు. ముగ్గురు పిల్లలూ భార్యా. మొత్తం ఐదుగురం ఏదో మీలాంటి పెద్దకుటుంబాలవాళ్లు కనపడితే సంతోషమయి అవీ ఇవీ అడుగుతాం - మేమూ ఒకప్పుడు బాగా బతికినవాళ్ళం కాబట్టి; ఇప్పుడు మీ అంతరానికి మాకూ ఎంత తేడావుందో తెలియక కాదు!" శేషయ్యకంఠం రుద్ధమైంది.

ప్రకాశరావు గుండెల్లో ఏదో కలచివేసినట్టైంది - శేషయ్యను తను ఎంత అపార్థం చేసుకొన్నాడు. బ్రతికి చెడ్డవాడు శేషయ్య!

"ఏమిటి నాయనా వెధవ బతుకులు! విరిగిరాలిపోతూన్న యీ శకటం యింకెంతకాలం దొర్లుతుంది?" శేషయ్య కళ్ళల్లో నీళ్లు చిమ్మినై. వణుకుతోన్న వేళ్ళతో కన్ను తుడుచుకొన్నాడు.

ప్రకాశరావు ద్రవించిపోయాడు. తనకంటె రెట్టింపు వయసులో వున్నవాడు తనముందు కన్నీళ్లు పెట్టడం చూసి చాలా బాధపడ్డాడు.

ప్రకాశరావుకు ఎలా సానుభూతి చూపించాలో తోచక - "శేషయ్యగారూ! బండొచ్చే వేళయినట్టుంది! అలా ప్లాట్‌ఫారం మీదికి వెళ్దామా?" అన్నాడు.

"యక్స్‌ప్రెస్ ఇంకా గంట లేటండీ! అయ్యగారూ!" అప్పుడే లోపలకొచ్చిన పోర్టర్ అన్నాడు.

ప్రకాశరావు గడియారం చూసుకొని 'ఇంకా అరగంటకుపైన కూర్చోవాలా!' అన్నాడు.

"ఇంతకీ ఏవూరు వెళ్తున్నావో చెప్పావు కావేం నాయనా?" అన్నాడు శేషయ్య.

"ఏలూరు దిగి నాయుడు గూడెం వెళ్లాలండీ! ఇదివరకు ఆవూరు చూడలేదు ఏలూరుకు ఆరుమైళ్ళన్నారు! ఎలా వెళ్ళాలో?"

"ఓహో! గూడేమేనా? మా పెదపాడుకు వో మైలువుంటుంది! ఏలూరునుంచీ వంతెనదగ్గరకు బస్సు ఉంది. వంతెన దగ్గిర దిగి మావూరు దాటిపోవాలి!"

"గూడెందాకా బస్సు పోదా?"

"వేసవికాలం అయితే పోతుంది! ఇప్పుడు కాలవలు వదిలారు. పెదపాడివతలే బస్సు ఆగిపోతుంది. ఆఁ. అడగటం మర్చాను! ఎవరింటికి వెళ్లాలి?" అని అడిగాడు శేషయ్య.

బావుంది! యీసారి ముసలాడు అటు నుంచీ నరుక్కొస్తున్నట్టున్నాడు. తనలో తనే నవ్వుకొన్నాడు ప్రకాశరావు.

"శివయ్యగారింటికి!"

"సరి సరి! అట్లా చెప్పు శివయ్యగారింటికా? వారి పెద్దమ్మాయికి సంబంధాలు వెతుకుతున్నాడులే! ఏం పనిమీదా?" ఆ

తెలుగు ఆంగ్లభాషా బోధిని

తెలుగు చదువ తెలిసినవారెల్లరు ఈ పుస్తకంతో ఇతరుల సహాయం లేకనే ఇంగ్లీషుభాష సులభంగా చదువను, వ్రాయను, మాట్లాడను, ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరపడం నేర్చుకోవచ్చును. ఒక పెద్దక్యాలికో బైండు పుస్తకం రు 5/- వి. పి. రు 1 2-0.

కొక్కోకము: ఇది అసలైన కొక్కోక గ్రంథము. ఫోటోలతో ఉన్నది— రు 1/- వి. పి. రు. 0 12-0.

Vani Book Depot. P. B. No. 239, Madras-1.

కనపడని మనిషి

ఫకీరో పగం తెలిసినవాడిలా ముఖం పెట్టి అన్నాడు శేషయ్య.

ప్రకాశరావుకు సిగ్గు ముంచుకు వచ్చింది. ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ ముసలాయన ముఖంలోకి చూశాడు.

“పిల్లను చూసుకోడానికేనా? మరి వొక్కడివే వెళ్తున్నావేం?”

“అందుకు కాదులెండి శేషయ్యగారూ! శివయ్యగారి అన్నకొడుకు నా క్లాస్ మేటు! ఊరికే చూడటానికి వెళ్తున్నా!” అన్నాడు ప్రకాశరావు. శేషయ్య నమ్ముతాడని తన కేమాత్రం నమ్మకంలేదు.

“చాల్లేవోయ్! నన్ను పిచ్చాణ్ని చేసి ఆడిస్తోన్నావ్!” అన్నాడు శేషయ్య.

‘నువ్వా బాబూ పిచ్చాడివి!’ అనుకొని! ప్రకాశరావు శేషయ్యను ఆపాద మస్తకం పరిశీలించి చూశాడు.

మురికిపట్టి, అక్కడక్కడా చినుగులు పట్టిన చొక్కా, చాలీచాలని నీరు కావి ధోవతీ, మాసినగడ్డాంలో తుకు పీక్కుపోయిన కళ్లూ, ఏవో వింతభయాలతో బెదిరే అడుగులూ - శేషయ్య వాలకం చూస్తే నిజంగా పిచ్చాడిలానే కనిపించాడు. పిచ్చివాడెవడూ తను పిచ్చివాడని చెప్పుకోడు కదా? అలా చెప్పుకుంటే ఇంకా పిచ్చేముంది? మంచివాడు పిచ్చివాణ్ణనని చెప్పుకోవడం పిచ్చికాదు! పిచ్చివాడు మంచివాణ్ణని చెప్పుకోవడం పిచ్చి! తనపిచ్చి తనకు తెలిస్తే ఇంకేం పిచ్చి?

శేషయ్యనుగురించీ, పిచ్చినిగురించీ ఆలోచిస్తోంటే నిజంగా తనకు మతిపోయేట్టుంది!

“శివయ్యకూతురు అదృష్టవంతురాలు!” మెల్లిగా తనలోతనే ఇంకోమారు గొణుక్కున్నాడు శేషయ్య.

“శేషయ్యగారూ! అలాస్టాల్ దాకా పోయి కాఫీ తీసుకువద్దాం వస్తారా?” లేచి నుంచొని వళ్లు విరుచుకొంటూ అన్నాడు ప్రకాశరావు.

“నాకు వద్దు నాయనా! నువ్వుపోయి తాగిరా! నీపెట్టె అదేగదూ చూస్తావుంటాను!” శేషయ్య ప్రకాశరావు కళ్ళలోకి చూస్తో కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా అన్నాడు.

ప్రకాశరావు టీస్టాలుకేసి నడిచాడు. వెయిటింగ్ రూం బయటికి రాగానే అతనికి వెనకనుంచి శేషయ్యగొంతు వినిపించింది—

“వంశపారంపర్యం ఎక్కడికి పోతుంది! దయా, దాక్షిణ్యం, ధార్మికత్వం మీరక్తంలోనే వున్నాయి నాయనా! ఎంతమర్యాద! ఎంతమర్యాదగా పిలిచావ్ కాఫీకిరమ్మని!”

ప్రకాశరావుకు నిజంగా రక్తంలో ఏవో శక్తులు ప్రవహించినట్టయింది. అతనిలో ఏవో అంతస్తులు పెరుగుతూన్నట్టయింది. తనవంశం, తనూ! అతనిలో ఏవేవో వున్నతాశయాలూ, ఆదర్శాలు కెరటాల్లా లేచినై.

శేషయ్య ఎంతమంచివాడు? బతికి చెడ్డ శేషయ్యపాపం! ఆలోచిస్తోనే టీస్టాల్ దగ్గరకు నడిచాడు.

టీ తాగి, వో సిగరెట్ వెలిగించుకొని, స్టేషన్‌మాస్టరు గదిలోకి వోసారి తొంగిచూసి వెయిటింగ్‌రూంలోకి తిరిగి వచ్చాడు ప్రకాశరావు.

ప్రకాశరావు లోపలకొచ్చేసరికి ఉత్తరం రాస్తూన్న శేషయ్య రాయటం ముగించి వుత్తరం మడిచి చేతులో పట్టుకొన్నాడు.

“అయ్యా! బండివస్తోంది!” అంటూ కూలీ లోపలకొచ్చాడు. ప్రకాశరావు సూట్‌కేసు కూలీ చేతికిచ్చి, శేషయ్యవంక చూసి “పదండి వెళ్దాం!” అన్నాడు.

శేషయ్య సంచి తీసుకొని మౌనంగా ప్రకాశరావు వెనకే వచ్చాడు.

రైలు వచ్చి ప్లాట్‌ఫారంమీద ఆగింది.

“చూడు నాయనా! ఒక్క సహాయం చేయాలి!” ప్రాధేయపూర్వకంగా అన్నాడు శేషయ్య. ప్రకాశరావుకు ఏమీ అర్థంకాక ఒక్కక్షణం నివ్వెరపోయి చూశాడు.

ఏమిటా సహాయం? టికెట్ కొనుక్కోటానికి డబ్బు లేదా ఏం ఖర్మం!

“ఏమిటది? తొందరగా చెప్పండి!” అన్నాడు ప్రకాశరావు ఖాళీగావున్న పెట్టె దగ్గరకు దోవచేసుకొని నడుస్తోను.

“అంత పెద్ద పనేం కాదు! చిన్న సహాయం! ఇదిగో యీ వుత్తరం తీసికెళ్లి మా అమ్మాయి కివ్వాలి!” చేతులో వున్న ఉత్తరాన్ని ముందుకు చాచుతూ అన్నాడు శేషయ్య.

“నేనా? నా కెట్లా వీలవుతుంది?”

“అలా అంటే కాదు నాయనా! మా ఇంటిదగ్గర నాకోసం ఎంతో ఆదుర్దా పడుతూ వుంటారు!”

“ఐతే మీ రిప్పుడు యీ బండిలో రావటంలేదా?”

“లేదు. నాకు వేరే పనుంది! ఇటు మద్రాసువైపు వెళ్లాలి! నువ్వటుదిరిగి గూడెం వెళ్లాలంటే పెదపాడుమీదుగానే వెళ్లాలి! నువ్వెళ్లే దోవలోనే లైబ్రరిపక్క సంగులో మా ఇల్లు వుంది! అక్కడ ఎవరినడిగినా చెప్తారు.”

అంతలోకే ప్రకాశరావు పెట్టెలోకి ఎక్కి ఫుట్‌బోర్డుమీద నుంచొని శేషయ్య ముఖంలోకి చూశాడు - దీనాతిదీనంగా వున్న శేషయ్యవదనం చూసి మెత్తపడ్డాడు.

“ఇదుగో నాయనా ఉత్తరం! ఈ కాస్త సహాయం చెయ్యి! నీ ఋణం వచ్చేజన్మలో అయినా తీర్చుకొంటాను!” శేషయ్యకంఠం వణికింది. ఉత్తరం ప్రకాశరావు చేతులో వుంచాడు. శేషయ్య వేళ్లు కంపించాయి

ప్రకాశరావు ఫుట్‌బోరుమీదనుంచి పైకి ఎక్కి నుంచొని వుత్తరం జేబులో పెట్టుకొని ప్లాట్‌ఫారంమీదనుంచున్న శేషయ్య ముఖంలోకి చూశాడు.

శేషయ్య కళ్లల్లో నీళ్లు చిమ్మినై. కనిగుంటలు నిండి ఎండిపోయిన బుగ్గలమీదగా జారటానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

రైలు కదిలింది.

ప్రకాశరావు దృష్టికి శేషయ్య దూరదూరంగా మసకమసకగా కన్పిస్తో చివరకు ప్లాట్‌ఫారంమీదున్న జనంలో మాయమయాడు.

రైలు వేగంగా పోతూంది రొద చేసుకుంటూ. రయ్యిన గాలి కిటికీలోనుండా పెట్టెలోకి వస్తోంది. వాలిపోతూన్న సూర్యకిరణాలు పెట్టెలోకి దూరి ప్రకాశరావు చంపల్నితాకి బుర్రుమనిపిస్తోన్నాయి.

జరిగిపోయినదాన్ని గురించీ, శేషయ్యను గురించీ ఆలోచిస్తో కూర్చున్నాడు ప్రకాశరావు.

కిటికీలోంచి చూస్తుంటే, నారింజ తోటలూ, అరటి తోటలూ, దుక్కి దున్నాక, కృష్ణ నీటితో తడుస్తోన్న పొలాలూ వలయాకారంలో తిరుగుతూ వెనక్కు పరుగెత్తుతున్నాయి.

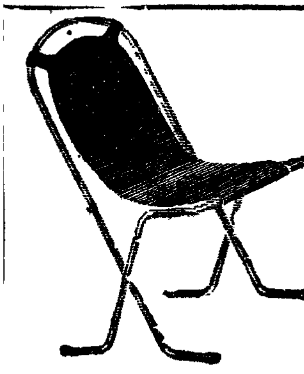

క్రొత్తగా ప్రవేశపెట్టబడినవి

అందము, పటిష్టముగల ఉక్కు కుర్చీలు.

సరసమైన వెలలో కొనుటకు మమ్ము సంప్రదించండి.

వివరములకు నేడే వ్రాయండి:

లల్లారాం అండ్ కో,

వెలగలేటివారి వీధి, : : విజయవాడ - 1.

“క్రొత్త పోరూమ్ మారుతీ సినిమా కెదురుగా”.

ప్రకాశరావు బుర్రలో ఊహలు జొంయి మంటూ లేచిపోతున్నాయి—

"శేషయ్య! వింత మనిషి! వింత ప్రకృతి! శేషయ్య కూతు రెవరు? ఎందుకు శేషయ్య అలా కుమిలి ఏడ్చాడు? ఎటుపోయాడు? ఈ ఉత్తరం, - శేషయ్య కూతురూ! ఏమిటి సంబంధం! ఎవరా శేషయ్య? ఏమా కథ?" ప్రకాశరావు ఆలోచనలు పంచతంత్రం బొమ్మల కథల ధోరణిలో సాగినై. ప్రకాశరావు తన ఊహలకు తనే నవ్వుకొన్నాడు.

ఎక్స్‌ప్రెస్ ఏలూరు స్టేషన్లో ఆగినా ప్రకాశరావు ఊహలు మాత్రం ఇంకా పరుగెత్తుతూనే వున్నాయి—

రైలుదిగి ప్రకాశరావు బస్సు స్టాండ్‌కు వచ్చాడు. కమ్ముకువస్తోన్న చీకట్లను పూర్ణచంద్రుడు చెల్లాచెదురు చేస్తోన్నాడు.

బస్సు పెదపాడు వెళ్ళడానికి ఇంకా అర్ధగంట టైంవుంది. ప్రకాశరావు దగ్గర్లో వున్న హోటల్లో కాఫీ తాగుతూ కూర్చున్నాడు. ఉత్సాహంతో మళ్ళీ ఆలోచన సాగింది—

ఈ గొడవంతా తన కెందుకు పట్టినట్టు? తిన్నగా గూడెం వెళ్ళిపోయి రేపు ఒక కవరులో పెట్టి శేషయ్య ఇంటి అడ్రసుకు పోస్టుచేస్తే సరిపోతుంది లేకపోతే యీ రాత్రిపూట ఎవడు పోతాడు ఆ ఇల్లు వెతుక్కుంటూ?

అన్నట్టు ఉత్తరంలో ఏం రాశాడో శేషయ్య? అయినా ఒకళ్ళ ఉత్తరం చదవడం ఏమంత మర్యాద! ఆఁ. ఇప్పుడు చూస్తేమటుకు ఎవడు చూడొచ్చాడు? శేషయ్య ఏం రాశాడో? - ప్రకాశరావు మనసు ఉండబట్టలేకపోయింది.

ఉత్తరం మడత విప్పుతూంటే ప్రకాశరావు మెదడులో ఓబుల్లిఊహ ఫ్లాష్‌లాతట్టింది- తన చిన్నప్పుడు తాతయ్యచెప్పిన కథల్లో - రాజుగారిని వల్లో వేసుకొన్న మాయలమారి; పెద్దభార్య కొడుకు యువరాజును - తలనొప్పిమందుకోసం దేశాంతరాలు పంపడం - వాడు సప్తసముద్రాలు దాటివెళ్ళి మాయలమారి యిచ్చినవుత్తరం, దాని పెద్దక్కకు అందచేయడం - ఆ జాబులో యీ చిన్నవాణ్ణి పచ్చడికిందకొట్టి నంజుకోమని రాసివుండడం - అంతా గుర్తొచ్చి ప్రకాశరావు హృదయంలో కలిగిన గిలిగింతలు పెదవులపై చిరునవ్వురూపంలో అవతరించి అదృశ్యమైనాయి.

ప్రకాశరావు ఉత్తరంవిప్పి చూశాడు -.

"చిరంజీవి శకుంతలకు -

మీనాన్న దీవించి వ్రాయునది -

"నాకు జీవితంమీద విరక్తి కలిగింది. భార్యాబిడ్డల్ని పోషించలేని నా బతుకుమీద నాకే అసహ్యం కలిగింది. ఒకప్పుడు బాగా బతికిన నేను యీరోజున ముష్టెత్తుకొని బతకలేను. ఆత్మగౌరవాన్ని చంపుకొని 'దేహి' అన్నా పెట్టేదాత లేడు. కష్టించి మిమ్మల్ని పోషించగల తాహతూ, బలం నాలో ఏనాడో అంతరించి పోయినై. మీకు ఇంత తిండి పెట్టలేనివాణ్ని నీకు వేలు కట్నాలుపోసి వరుణ్ని ఎక్కడ తీసుకురాగలను తల్లీ? ఎంతో కాలంనుంచి మంచానపడి తీసుకొంటూన్న మీ అమ్మకు ఇంతవరకూ సరైనమందూ మాకూ ఇప్పించ లేకపోయాను. దానికి అసలు జబ్బు సరైన తిండి లేకపోవడమే! ఉన్నదంతా మీకూ నాకూ పెట్టి తను పొట్టకాల్చుకు నేది! బడికి పోవాల్సిన యీడొచ్చిన సాంబును బడికి

అరవై సంవత్సరములపైనుంచి డాక్టర్లు పెర్టుసిన్ టెష్నర్‌ను సిఫార్సు చేయుచున్నారు. ఎందువలననగా అది దగ్గులకు, గొంతునొప్పికి, శ్వాసకోశ వ్యాధికి, ఉబ్బసమునకు, కోరింతదగ్గుకు ఉపశమనము నిచ్చును. క్షేమముగా స్వస్థతనిచ్చును. తీసుకొనుటకు యింపితమైనది. పెర్టుసిన్ కొనుడు!

అందరు కెమిస్టుల వద్దను లభించును

ఏపెఫా లిమిటెడ్, షాన్ లీచ్‌టెన్‌స్టెయిన్, స్విస్ కస్టమ్ అండ్ ఎకనామిక్ టెర్రిటరీ వారితో చేసుకున్న ఒడంబడిక ప్రకారము, యిండియాలో **ఇన్ఫా లిమిటెడ్**, పోస్టు ఆఫీసు బాక్సు నెం. 1041, బొంబాయి-1 వారిచే తయారయినది.

ILY-9 TEL

★ కనపడని మనిషి ★

తప్పించలేకపోయాను. ఇక నీ పెళ్ళి సరే సరి! మూడు సంవత్సరాలుగా కాలికి బలపం కట్టుకు తిరిగాను. ఇక నా జీవితకాలం యీ మూడింటిలో దేన్నీ సాధించలేననేది యీనాటికి నాకు పూర్తిగా తెలిసివచ్చింది. నేను జీవించివుండీ మీ కష్టాలు చూడటం తప్ప నేను చేయగలపని! నా యీ మానసిక సంక్షోభంనుంచి నేను శాశ్వతంగా విముక్తిని కోరదలచాను. మృత్యుదేవత వొక్కటే దాన్ని నాకు ప్రసాదించగలదు!

నేను ఇల్లు వదిలి వచ్చాక ఏదో చేయగలనని ఆశించాను. ఏదో కొంత సంపాదించి ఇంటికి తిరిగి రాగలననుకున్నాను. ఆశలన్నీ అడియాసలయాయి. ఈపూట నాదగ్గర మిగిలింది మీ తాత వెండిపొడుం డబ్బా; ఓ జత మురికి గుడ్డలూను. యీ ఉత్తరం పోస్టు చేయడానికి రెండు అణాలు లేక ఓ అయ్యని బతిమాలాల్సొచ్చింది. నీ తండ్రి ఆత్మాభిమానంకల మనిషి అని నీకు తెలియంది కాదు. నా చిట్టితల్లీ! ఇక నన్ను మర్చిపో. అసలే మంచానపడి నానాటికీ క్షీణించిపోతూన్న మీ అమ్మకు యీ దారుణవార్త చెప్పకు! తెలిస్తే దాని ప్రాణాలు అప్పుడే లేచిపోతాయి. పిల్లలు పాంబూ, పాపకూ యీ సంగతి తెలియనీయకు. దిగులుపడిపోతారు. అర్థం పర్థం తెలియని నీమీద ఎంత భారాన్ని మోపుతున్నానో నాకు తెలుసు! నాకై నేను యీ అయోమయత్వానికి శిక్ష విధించుకొంటున్నాను. నిన్ను నిస్సహాయను చేసి, మీ జీవిత నౌకలను కఠోరమైన జీవితసాగరంలో చెలరేగిన భయంకరమైన పెనుగాలిలో వదిలిపెట్టి నేను ఈ జీవితంనుంచి పరారీ అవుతున్నాను. అందుకు నువ్వు క్షమించితే మీ నాన్న ఆత్మకు పరలోకంలో కూడా శాంతి వుండదు! చిట్టితల్లీ నన్ను క్షమించవూ? నా బంగారుతల్లి నన్ను క్షమించుతుంది! నాకు తెలుసు!

ఇట్లు
నీ ప్రియమైన
నాన్న
శేషయ్య"

ప్రకాశరావు దృష్టి, కళ్ళమీద పొంగిన నీళ్ళను తోసుకు ముందుకుపోలేకపోయింది. ఆ ఉత్తరంలోని ఆఖరు పంక్తులు అలికినట్టుగా కన్పించాయి. వణుకుతోన్న వేళ్ళతో ఆ ఉత్తరం మడిచి జేబులో పెట్టుకొని కళ్లు తుడుచుకొన్నాడు.

—గుండెల్లో ఏదో కలత పుట్టింది వళ్లు నీరసించిపోయింది—అలసిపోయిన వాడిలా కూర్చుని ఆలోచించాడు—

—ఎంత దారుణం! అయ్యో పాపం శేషయ్య! తను ఎంత నీచంగా వూహించాడు? జీవితాన్ని పరిహాసం ఆడాడు! కడుపులో కాలుతున్నా కాఫీ కూడా నిరాకరించిన ఆత్మాభిమాని శేషయ్య! కోరలు చాచి వస్తోన్న మృత్యువును చూస్తూ కూడా ఎంత మామూలు మనిషిలా మాటాడాడు శేషయ్య. విషాన్ని మింగుతూ అమృతాన్ని వర్షించగల మనుష్యులు ఈలోకంలో ఎంతమంది వున్నారో?

ఈ దారుణవార్తను తను శేషయ్య కూతురుకు ఎలా అందచేయగలడు? ఆ పని చేయగల మనోధైర్యం తనకు లేదు! కన్నీళ్ళు చూస్తే చేత గుండె నీరైపోతుంది! ఉత్తరం తెల్లారాక మనిషినిచ్చి పంపిస్తే బాగుంటుందేమో?

శేషయ్య వుత్తరం ఇస్తో చూసిన చూపులు తన హృదయాన్ని ఇంకా తూకుతూనే వున్నాయి. శకుంతలకు ఉత్తరం అందచేస్తానని శేషయ్యకు మాట ఇచ్చాడా? మరణించబోయేవాడి తుదికోరికను మన్నించకుండా వుండగల మనిషి వున్నాడా?

ప్రకాశరావులోని 'చిన్న మానవుడు' ఘోష పెట్టాడు—

—అలా ఆలోచిస్తో ప్రకాశరావు ఎంతసేపు కూర్చున్నాడో, హోటల్లోంచి బయటికొచ్చేసరికి బస్సు బయలుదేరబోతూంది, ఒక్క పరుగులో వెళ్ళి ప్రకాశరావు బస్సులో పడ్డాడు.

బస్సు వేగానికి లక్ష రెట్ల వేగంతో ప్రకాశరావు మనసు పరుగెత్తుతూంది - పెదపాడు ఊరిబయట వంతెనదగ్గర బస్సు ఆగింది. సూట్‌కేసు చేత్తో పట్టుకొని ప్రకాశరావు ఊళ్ళోకి నడిచాడు.

వెన్నెల మంచులా కురుస్తోంది.

పెద్దబజారు - లైబ్రరీ - లైబ్రరీ పక్క సందు - మలుపుతిరిగి నాలుగిళ్లుదాటి నుంచొన్నాడు—

"శేషయ్యగారిల్లేదండీ?" అడిగాడు ఎదురుగా వస్తోన్న మనిషిని.

"అదుగో! అదే! ఆ మొండిగోడల ప్రహరీ చూశారా? అదే ఇల్లు!"

మొండిగోడల ప్రహరీ ఇల్లుదగ్గరకొచ్చి ఆగాడు ప్రకాశరావు.

పాతబడ్డ పెంకుటిల్లు! గోడల నుంచి సున్నం రాలి పెచ్చులుపెచ్చులుగా పడివుంది.

తలుపు దగ్గరకుపోయి మెల్లిగా తట్టుతూ పిలిచాడు—

"శేషయ్యగారూ! శేషయ్యగారూ!"

ఇంకెక్కడి శేషయ్య! యీపాటికి బహుశా పరలోకంలో వుండి వుంటాడు! పరలోకంలోవున్న శేషయ్య తన పిలుపు విని పలుకుతాడా?

'శకుంతలా!' అని తనకు తెలియని అమ్మాయిని పేరుపెట్టి ఎలా పిలుస్తాడు. పిలిస్తే ఏంబావుంటుంది?

మళ్లీ గట్టిగా తలుపుతట్టుతూ-"శేషయ్యగారూ! శేషయ్యగారూ!" అన్నాడు.

లోపల అడుగులశబ్దం! లాంతరు వెలుగు తలుపుసందుల్లో గుండా ముందుకువస్తోంది. ఉత్తరం అవిడకిచ్చేసి తన దారి తను చూసుకొంటాడు. ఆ అమ్మాయి పాలిట తను యమదూత! తండ్రి చావుకబురు తను మోసుకొచ్చాడు! చావు కబురు చల్లగా చెప్పాలంటారు! ఏమిటి దీ నర్థం? తనకు గొంతెండిపోతోంది. భూమిమ్మీద కాళ్ళకు పట్టు చిక్కడం లేదు.

ఎవరో శేషయ్య? తనకేం పట్టింది? ఉత్తరం ఇచ్చేసి గిర్రున తిరిగి వొక్క పరుగు పుచ్చుకొంటే సరి! ప్రకాశరావు దిగజారిపోతూన్న ధైర్యాన్ని ఎగద్రోసుకోటానికి ప్రయత్నించాడు. వెన్నలా కరిగిపోతూన్న హృదయాన్ని రాయి చేసుకోవాలనే ప్రయత్నం!

—కిర్రున శబ్దం చేసి; తలుపు వెనక్కు పోయింది

శేషయ్య కూతురు శకుంతల వో చేత్తో లాంతరు పట్టుకొని ముందుకు వచ్చింది—

"ఎవరూ?"

ప్రకాశం తల్లో కోయిల కూసింది! కిన్నెర ధ్వనులు అంతకుముందు విన లేదు అతను.

బంగారువన్నె శరీరం, అలల్లా లేచిపడుతూన్న నొక్కులజుట్టూ, తుమ్మెదల్లా చంపలమీద పడుతూన్న ముంగురులూ, విశాల నేత్రాలమీద బరువుగా వాలిపోతూన్న కనురెప్పలూ, వంపులు తిరిగి అమృతాన్ని దాచుకొంటున్న నిండు పెదవులూ, మనసుని నిలవేసే యవ్వనపు వొంపులూ, హృదయాన్ని బంధించే సౌందర్యంతో శేషయ్య కూతురు అపర శకుంతలలా ప్రకాశరావు ముందు నుంచుంది!

ప్రకాశరావు అచేతనుడై మట్టిబొమ్మలా నుంచొన్నాడు.

"ఎవరూ?" శకుంతల చూపులు ప్రకాశరావు కళ్ళల్లో గుచ్చుకొన్నాయి.

"శేషయ్యగారిల్లిదేనా?"

"ఇదే! లోపలికి రండి!" అంటూ శకుంతల లోపలకు నడిచింది. ప్రకాశరావు ఆమెను అనుసరించాడు.

—ముందువా ఇల్లు; దేముడి గదీ వొక

96"×54"
కాశ్మీర్ శాలువ
ధర రు. 280.
వెంటనే వ్రాయండి.
GENERAL SUPPLY Co.,
(A P M) Lal Kuan Delhi

వంటగది మినహా అంతా హాలుగానే వుంది.

హాల్లో ఒక మంచంమీద ఇద్దరు పిల్లలు పడుకొని నిద్రపోతూన్నారు. శేషయ్య భార్య దేముడి గదిలో పడుకొని నిద్రపోతూంది. మూసిన తలుపు సందుల్లోంచి కొడిగట్టు లాంతరు వెలుగు హాల్లోకి కనిపిస్తోంది.

శకుంతల వాకిలి పక్క నేవున్న తన మంచంమీది పక్క పైకి చుట్టి ప్రకాశరావును కూచోమని సైగచేసింది.

ప్రకాశరావు మంచంమీద వోరగా కూర్చొని—

"శేషయ్యగారు ఒక వుత్తరం మీ కివ్వమని ఇచ్చారు!" అన్నాడు జేబులో చెయ్యిపెట్టి వుత్తరం తీస్తుంటే ప్రకాశరావు హృదయం కంపించింది.

"మానాన్న కనిపించాడా? ఎక్కడ?" ఆదుర్దాగా అడిగింది శకుంతల.

"తె - తెనాల్లో - " తర్వాత ప్రకాశరావుకు గొంతు పెగల్లేదు. ఓ క్షణం ఆగి - "కాసిని మంచినీళ్లు ఇవ్వండీ!" అన్నాడు.

"అయ్యో అడగటమే మర్చిపోయాను!" క్షమాపణా, సిగ్గూ, నవ్వూ ఆమె చెక్కిళ్ళపై తొణికిసలాడాయి.

దూలానికి వేలాడుతున్న తాడుకు లాంతరు కట్టి మంచినీళ్లు తీసుకురావడానికి లోపలకు వెళ్ళింది శకుంతల.

- 'ఆ నడకా! ఆ సోయగం!' చూస్తూ 'పాపం! ఇంకొంచంసేపట్లో ఎంత విషాద వార్త వింటుంది!' అనుకొన్నాడు అతడు,

ఉత్తరం యిక్కడపెట్టి, ఆమె వచ్చే లోపలే వెళ్ళిపోతే -

అతని ఆలోచన పూర్తికాకముందే ఆమె వచ్చి మంచినీళ్ళగ్లాసు అందించింది.

గ్లాసు ఎత్తిపట్టి గడగడా ఒక్క బిగువున తాగేశాడు ప్రకాశరావు.

"ఇంకొంచెం ఇవ్వమంటారా?" అన్నది పెదవులపై చిరునవ్వు దాచుకుంటూ శకుంతల.

"వద్దులేండి!" నసిగాడు అతడు.

"సందేహిస్తారేం? మంచినీళ్లేగా భాగ్యం!" అంటూ గ్లాసు తీసుకొని వంటగదిలోకి వెళ్ళింది శకుంతల.

మంచినీళ్ళగ్లాసు అందిస్తో "మానాన్న తెనాల్లో ఎప్పుడు కనిపించాడూ?" అన్నది శకుంతల.

"ఇవ్వాళ మధ్యాహ్నం!" నీళ్లు తొణికి ఆమె కుచ్చిళ్లమీదా అతని చొక్కామీద పడినై.

"ఏదండీ ఉత్తరం! ఎప్పుడువస్తానన్నాడు మానాన్న?" అంటూ ప్రకాశరావు చేతులోంచి వుత్తరంతీసుకొని లాంతరుపక్కన నుంచొని చదవడం మొదలు పెట్టింది.

ప్రకాశరావు మెదడులోకి రక్తం చిమ్ముతోంది. అతడి మనసు బయటికి పారిపోవాలంది. కాని కాళ్లు సహకరించ లేదు. ఉత్తరం చదువుకొంటూన్న శకుంతల ముఖాన్ని తదేకదీక్షగా చూస్తున్నాడు.

కొండమీదనుంచి కిందకు దొర్లే సెలయేరులా ఆమె చెక్కిళ్లమీదనుంచి కన్నీళ్లు కిందకు జారుతోన్నాయి. ముఖంమీద విషాదచ్ఛాయలు ఆవరించుతోన్నాయి. ప్రకాశరావు ఇక భరించలేకపోయాడు. ఇక ఆ దృశ్యాన్ని తను చూడలేడు. గుండెలు విచ్చిపోయేటున్నాయి. లేచి నుంచుకొని తడబడుతోన్న అడుగులతో తలుపుదాకా వెళ్ళాడు—

వాకిలి దాటితే అదే పరుగు—

"నాన్నా!"

శకుంతలరోదనధ్వని బాణంలా ప్రకాశం హృదయానికి గుచ్చుకొంది. గిర్రున వెనక్కు తిరిగాడు—

శకుంతల వెర్రిదానిలా చూస్తో ముందుకు తూలి కుప్పగా కూలిపోతూంది!

ప్రకాశరావు ఒక్క దూకులో పోయి శకుంతలను పట్టుకొన్నాడు.

సుడిగాలిలో తెగిపోయిన లతలా అల్లల్లాడిపోతోన్న ఆమె అతడి చేతుల్లో వాలిపోయింది.

మెల్లగా మంచంమీద పడుకోపెట్టి ముఖంమీద ఇన్ని నీళ్లు చల్లి ప్రకాశం ఆమె లలాటంమీద చెయ్యివేసి నిమిరాడు.

ఆమె తేరుకొని కళ్లు తెరిచి–"నాన్నా! మమ్మల్ని వదిలి వెళ్ళిపోయావా? నాన్నా! ఇంక మాకు దిక్కెవరు నాన్నా! నాన్నా!" వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తో అన్నది.

'నేనున్నానుగా!' అన్న మాట ప్రకాశం పెదవులదాకా వచ్చి మళ్ళీ లోపలకే పోయింది.

"ఊరుకో! శకుంతలా! అలా అధైర్య పడితే ఎలా? మనిషిని పంపించి నాన్నను వెతికిద్దాం!" అన్నాడు ప్రకాశరావు.

"నిజంగా వెతికిస్తారా? నాన్న లేకపోతే మా కెవరు దిక్కు?" జాలిగా అన్నది.

"అంతా నేను చూస్తానుగా? దిగులు పడకు! నాన్న ఎక్కడున్నా వెతికించి రప్పిస్తాను!"

"నిజంగా నాన్న తిరిగొచ్చేదాకా ఇక్కడే వుంటారా?" అతడి కళ్ళల్లోకి జాలిగా చూస్తో అడిగింది.

"ఒట్టి పిచ్చి అమ్మాయిలా వున్నావేం? ఉంటానంటినిగా! నా మాట నమ్ము!"

కాస్సేపటికి ఆమె తేరుకుంది. "అమ్మ లేస్తుందేమో మీ రీ మంచంమీద పడుకోండి! నేను అక్కడ చాప వేసుకొని పడుకుంటాను!" మంచంమీదనుంచి లేవడానికి ప్రయత్నం చేస్తో అన్నది శకుంతల.

"ఉండు!. ఆఁ...! అమ్మకు ఒంట్లో ఎలా వుంది?"

"నాలుగు రోజుల్నుంచీ అసలు లేవడం లేదు!"

"సరే! రేపు మంచి డాక్టరు ఎవరికన్నా చూపిద్దాం! మరిచాను అడగడం! ఈ వూళ్లో మీకు బంధువులు ఎవరూ లేరా?"

మలబద్ధకము

మిమ్ము క్రుంగదీయుచున్నదా?

దగ్గు, మలబద్ధకమో దేనితో బాధకలిగించు వ్యాధి అది మిమ్ము క్రుంగదీస్తుంది, మాంద్యం కలిగిస్తుంది. నిరుత్సాహం చేస్తుంది అయినా కూడా ప్రపంచంలో లక్షలాది ప్రజలు ఒక్కదినం కూడా బాధ పడలేదు. ఇందుకు కారణం అతి సులభమైన, నమ్మకమైన మందు బ్రూక్‌లాక్సు వాడిపెట్టుటే! రుచికరమైన యీ చాకొలెట్ భేదిమందు, మల విసర్జనం మామూలుగా కలిగించి, మీ శరీరంలోని అపరిశుద్ధమును తీసివేయును. నిద్రకు ముందు ఒక చిన్న ముక్క తీసికొని, దీనివలన కలిగే లాభాన్ని మరునాడు అనుభవించండి మీరు ఎక్కువ ఉత్సాహంగా, చాలాగా, కాంతివంతంగా పొందగలరు, మీరు చాలా మెరుగుగా కనిపిస్తారు

బ్రూక్‌లాక్సు
మిమ్ము రాత్రికి రాత్రి
సరిదిద్దును

(వెస్ట్ మినిస్టర్ లాబొరేటరీస్ లిమిటెడ్, లండన్ వారి నిర్మాణము)

ఏజంట్లు
ఓరియంటల్ మర్కెంటైల్ ఏజన్సీ,
99 A, ఆర్మీనియన్ వీధి,
మద్రాసు.

OMA 20

★ కనపడని మనిషి ★

“లేరు! కొవ్వల్లో మా పెదనాన్నకొడు కున్నాడు! కాని వాళ్ళది చితికిపోయిన పంసారమే! ఇక మీరేదిక్కు! చేతిలో చెయ్యి వెయ్యండి! మానాన్న తిరిగొచ్చే దాకా మాకు సహాయంగా ఉండరూ?” అన్నది శకుంతల.

“నామాటలు నమ్మలేవా? దైవసాక్షిగా చెప్తున్నాను?” చేతిలో చెయ్యి వేసి కళ్లల్లో కళ్లు కలిపి చూశాడు.

“ఇంతకీ నాన్న! ఇంకా బతికున్నాడా? కుహాపట్టుదల గల మనిషి! ఎంతపనైనా చేస్తాడు!” దిగులుగా అన్నది.

“అదే నాఅనుమానం! ఏమైనా సరే మనశాయశక్తులా వెతికిద్దాం! తర్వాత మన అదృష్టం!” సాలోచనగా అన్నాడు ప్రకాశరావు.

‘మన అదృష్టం!’ ‘మన’ అన్నమాట శకుంతల హృదయాన్ని మీటింది.

—అంతలో గదిలోంచి మూలుగు వినబడింది.

“అదుగో! మా అమ్మ లేచినట్టుంది!” అంటూ మంచంమీదనుంచి లేచింది శకుంతల.

“యీవార్త వింటే ఆమె ప్రాణాలు ఇప్పుడే పోతాయి! ఉదయం ఏదోవిధంగా సర్దిచెప్పొచ్చు!” అన్నాడు పక్కసరి చేసుకొని పడుకుంటూ అతడు.

ప్రకాశరావుకు అంతదూరంలో శకుంతల చాపవేసుకొని పడుకొన్నది.

“నాన్న తిరుగొస్తాడంటారా?” అన్నది శకుంతల.

“చూద్దాం! మనప్రయత్నం మనం చేద్దాం!” అన్నాడు ప్రకాశరావు. కాని అతనికి శేషయ్య యీపాటికి పరలోకం చేరేవుంటాడని నమ్మకం.

“వస్తాడా నాన్న? ఏమో?” దీర్ఘంగా నిట్టూరుస్తూ శకుంతల నిద్రలోకి జారిపోయింది

ప్రకాశరావు వాళ్ళ నాన్నకు తన పెళ్ళి విషయం నచ్చచెప్పటాన్ని గురించీ—నాన్నకూ తనకూ జరగబోయే ‘కుశలవ యుద్ధాన్ని’ గురించీ ఆలోచిస్తూ నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

* *

ఒకరోజున—

భోజనంచేసి పడకకుర్చీలో మేనువాల్చి పత్రిక చూస్తున్నాడు ప్రకాశరావు.

భార్య తమలపాకులు చిలకలుచుట్టి అందిస్తోంది. ఒక్కొక్కటే అందుకొని నములుతూన్న ప్రకాశరావుకు అకస్మాత్తుగా ఏదో ఆలోచన తట్టింది!

“ఏ వేలుపట్టుకొంటావో పట్టుకో! శకుంతలా!” చూపుడువ్రేలూ మధ్యవ్రేలూ ముందుకు చాచి అన్నాడు ప్రకాశరావు.

శకుంతల మందహాసం చిందిస్తూ భర్త చూపుడువ్రేలు తాకింది.

“ఐతే అబ్బాయే!” వళ్ళెరగని ఆనందంతో అన్నాడు ప్రకాశరావు.

“ఛీ పోండీ! ఏం మాటలు? అప్పుడే?” శకుంతల చెక్కిళ్లు గులాబిపువ్వులు నిదజల్లాయి.

“మీ తాతగారిపేరు పెట్టుకుందామనా అంత ఆశ!” దెప్పుతూ అన్నది శకుంతల.

“లేక మీ నాన్నపేరు పెట్టుకుందామనా?” అన్నాడు ప్రకాశరావు.

“మా నాన్నపేరు పెట్టుకుంటే మీవాళ్లు ఊరుకుంటారా? మా నాన్నపే రెందుకులెండి! మీతాతపేరు పెట్టుకోండి! మీమీ ఇష్టాలు! నాదేముందీ!” అన్నది శకుంతల.

“అదికాదోయ్!”—ప్రకాశరావు ఇంకేదో అనబోతుండగా—

“అక్కాయ్! అక్కాయ్! వుత్తరం వచ్చిందే!” అంటూ శకుంతల తమ్ముడు ఒక కవరు తీసుకొని లోపలకొచ్చాడు వాడి చేతులోంచి కవరు తీసుకొని ప్రకాశరావు అడ్రసు చూస్తోంటేగా—

“నాదేనండోయ్! ఇట్లా ఇవ్వండి!” అంటూ కవరు లాక్కొని చరచరా లోపలకు వెళ్లింది శకుంతల.

—ఐదు నిముషాలపాటు అలాగా పత్రిక చూస్తోన్న ప్రకాశరావుకు మనసులో ఏదో పీకుతూనే వుంది. తనకూ, శకుంతలకూ మధ్య రహస్యాలేమున్నాయి. తన చేతులోంచి ఎందుకు ఉత్తరం అలా లాక్కొని పారిపోయింది?

చివాలున లేచి ప్రకాశరావు భార్య వున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు.

భర్తరాక పసిగట్టిన ఆయన అర్ధాంగి చదువుతోన్న వుత్తరాన్ని తొందరగా పవిట సందున దాచేసింది.

“ఏదీ వుత్తరం?”

“మీ కెందుకూ?”

“ఎవ్వరాశారూ?” భార్య ముఖంలో దేనికో వెతుకుతూ అడిగాడు అతడు.

“నా ‘స్నేహితురాలు!”

“అయితే నాకెందుకూ—?’

...సిన ఉత్తరాలు మగాళ్లు ఎక్కడైనా చూస్తారా?” చిలిపిగా చూస్తో అన్నది.

“ఏమో మొగాడే రాశాడేమో?” అతనికి తెలియకుండానే మాటలు బయటికి దూకినై

శకుంతల వెలవెలబోయింది. ఆమె పెదవులు వణికినై. ఇక కన్నీళ్లే తక్కువ!

—ప్రకాశరావు నొచ్చుకున్నాడు తన మాటలకు. కాని ఆమెముఖం ఎందుకు అలా మారిపోయింది? ఎందుకాభయం! వణుకు!

అతని మనసులో విచిత్రసంఘర్షణ చెలరేగింది. అనుమానం అపనమ్మకం ఆదిశేషుడి పడగల్లా విప్పుకొని అతని హృదయంలో నాట్యం చేసినాయి—

—వేదకాలనుంచీ యీనాటివరకూ ఆడవాళ్లు మగవాళ్లను మోసంచేస్తోనే వున్నారు. భార్యలు భర్తలకు ద్రోహం చేస్తోనే వున్నారు—

—అతనిరక్తం ఉరకలు వేసింది. శకుంతలను పట్టుకొని బలవంతంగా ఆమెచేతుల్లో ఉత్తరాన్ని లాక్కున్నాడు

పులిముందునుంచొన్న లేడిలా చూస్తో శకుంతల భర్త ముందునుంచుంది:

ప్రకాశరావు ఉత్తరం తీసి చదువుకొన్నాడు—

“చిరంజీవి శకుంతలకు—దీవించి వ్రాయునది—

నీవుత్తరం అందినది. అంతా కులాసా అనిరాశావు. సంతోషం. ప్రస్తుతం అల్లుడుకూడా అక్కడే వుండివుంటాడనుకొంటాను. అందులో నా సామర్థ్యమేముంది! నీ తెలివితేటలు వుపయోగించి ఒక ఇంటిదానివయినావు. శేషయ్య కడుపున పుట్టిన బిడ్డ తెలివితక్కువదవుతుందా? ఏడోమాసం అనికూడా రాశావు. అయితే మనుమడు నాకు అజ్ఞాతవాసంనుంచి విముక్తి ప్రసాదించాడన్నమాట! నువ్వు కోరినట్టు పోయిన ఆదివారం బయలుదేర లేకపోయినందుకు విచారిస్తున్నాను. ఎల్లుండి బయలుదేరి మెయిల్లో వస్తున్నాను. ఆఁ. మర్చిపోయాను! అల్లుడు చాలామంచివాడని రాశావు. ఆఁ. అన్నట్టు మర్చిపోయాను! కొడుకు పుట్టే వాళ్ళ తాతపేరు పెట్టుకోవాలంటున్నాడా ఆయన! పోనీ పాపం! నా మనుమడికి వాళ్ల తాతపేరే పెట్టుకోనీయిలే! ఆయన ధర్మదాత—దానకర్ణుడూ అనీ పేరు పొందాడులే! ఇంతకీ పేరు ఎవరిదివతేఏం? బుద్ధులు మనవయితే చాలమూ!

సరే! మిగతా విషయాలు స్వయంగా మాట్లాడుకోవచ్చు—

ఇట్లు
నీ ప్రియమైన
నాన్న
శేషయ్య.

★